

ΑΛΙΜΟΣ ΕΥΩΝΥΜΟΣ

ΕΝΑ ΟΝΕΙΡΟ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΜΑΡΙΟΛΗ

Ο Άλιμος και ο Ευώνυμος, δύο αρχαίοι δήμοι της Αθήνας συζητούν για το μέλλον της πόλης και αναζητούν τρόπους να βοηθήσουν τους ανθρώπους. Ο Ευώνυμος ήταν πλούσιος και πολυπληθής δήμος κοντά στην αμαξωτή οδό που οδηγούσε στο Λαύριο, σημερινή Λεωφόρος Βουλιαγμένης. Ο Άλιμος ήταν παράλιος δήμος με λιμάνι, μικρότερος σε μέγεθος, με κύριο αντικείμενο των κατοίκων την αλιεία. Σήμερα το μεγαλύτερο μέρος του Ευώνυμου και σχεδόν όλος ο Άλιμος συγκροτούν το Δήμο Αλίμου. Επικράτησε το όνομα Άλιμος γιατί εκεί γεννήθηκε ο μέγας ιστορικός Θουκυδίδης ο Αλιμούσιος.

Συνομιλούν οι δυο σοφοί γέροντες ο Άλιμος με τον Ευώνυμο, με αναδρομές από το χτες στο σήμερα, συζητώντας για τα διαχρονικά ανθρώπινα προβλήματα.

Ε. – Άλιμε τι κάνεις; Πες μου τα νέα σου. Έχει ψάρια η θάλασσα; Θυμάμαι μοσχοβολούσε όλος ο τόπος από το ιώδιο και την αλμύρα. Ρέει ακόμα γάργαρο νερό από τον αρχαίο χείμαρρο Τραχώνων που διέσχιζε και τη δική μου περιοχή; Το θέατρό σου Άλιμε υπάρχει; Μαζευόσαστε οι Αλιμούσιοι να μιλήσετε για τα προβλήματα της πόλης;

Α. – Αχ Ευώνυμέ μου! Η θάλασσά μας δεν έχει πια τα ψάρια που είχε κάποτε. Είναι πάντα όμορφη και γαληνεύει η ψυχή όταν κάθεται και βλέπεις το ηλιοβασίλεμα, ιδιαίτερα στην εκβολή του χείμαρρου Τραχώνων. Για χρόνια τα ψάρια είχαν εξαφανιστεί, αλλά μετά το έργο του βιολογικού καθαρισμού στην Ψυτάλλεια, τα ψάρια ξαναγύρισαν και μαζί τους ξαναγύρισε και η ζωή. Όσο για το αρχαίο θέατρο στο πραινές του λόφου Θεσμοφορίων μόνο να το φανταστείς μπορείς από κάτι λίγα σπαράγματα και ανένταχτα μέλη που έχουν απομείνει. Γιατί οι άνθρωποι έχτισαν πολυκατοικίες εκεί και μεζονέτες. Οι Γερμανοί στην Κατοχή κατέστρεψαν το ιερό της Δήμητρας, για να το κάνουν πολυβολείο. Κι αφού δεν υπάρχει πια το θέατρο δεν έχουμε πού να συναθροιστούμε.

Ε. – Δεν πειράζει Άλιμε. Μαθαίνω πως τώρα οι Δήμοι μας ενώθηκαν και τώρα έχουμε το δικό σου όνομα, γιατί εσύ γέννησες το Θουκυδίδη. Τελικά φαίνεται πως μπορεί ένας άνθρωπος με τη δύναμη του πνεύματος ν' αλλάξει την ιστορία ενός τόπου.

Α. – Έτσι είναι Ευώνυμε, φαίνεται αληθεύει ότι μερικές φορές, κατά πως λεν οι στρατηγοί, η διαφορά ανάμεσα στην νίκη και στην ήττα εξαρτάται από ένα και μόνο στρατιώτη. Μα μας λείπει το θέατρό μας!

Ε. – Μην στεναχωριέσαι Άλιμε, το δικό μου θέατρο είναι σε καλή κατάσταση και τώρα που ενωθήκαμε, όλοι μαζί εκεί θα συναθροισόμαστε! Θυμάσαι; Εκείνο με την ορθογώνια ορχήστρα, που εγκαταλείψαμε τρεις αιώνες πριν τη γέννηση του Χριστού γιατί πλημμύριζε από τα νερά της βροχής. Ε, σε πληροφορώ ότι ακόμα από τα νερά της βροχής πλημμυρίζει! Άκουσα όμως, ότι με τη βοήθεια του «Διαζώματος», οι άνθρωποι αποφάσισαν να το αναστηλώσουν και να δίνουν εκεί παραστάσεις, ακόμα και σχολικούς θεατρικούς αγώνες να διοργανώνουν. Να, τώρα που μιλάμε, ένα σχολείο, το 9^ο Δημοτικό Αλίμου αποφάσισε να υιοθετήσει το θέατρό μας, το θέατρο του Ευώνυμου και η πέμπτη τάξη με τη δασκάλα τους να το παρουσιάσει στους μαθητές όλου του σχολείου. Οι μαθητές να ξεναγούν μαθητές στο Αρχαίο Θέατρό μας!

Α. – Μα τι μου λες Ευώνυμε! Αυτά είναι σπουδαία νέα! Αλλά, τι είναι το «Διάζωμα»; Εγώ ήξερα το διάζωμα στην αρχιτεκτονική των αρχαίων θεάτρων μας.

Ε. – Ααα! Το «Διάζωμα» Άλιμε, είναι ένα όραμα που γέννησε ο Σταύρος και άλλοι πολλοί γνωστοί και άγνωστοι εθελοντές, αρχαιολόγοι, καλλιτέχνες, ελεύθεροι πολίτες, ένα όραμα που γίνεται πραγματικότητα σιγά - σιγά για να γονιμοποιήσει ξανά τους ανθρώπους με τα μνημεία μας, τους χώρους θέασης και ακρόασης, που μέσα στην αιωνιότητα είναι αυτοί μόνο που κρατούν τους ίδιους λόγους ύπαρξης απ' όταν τα χτίσαμε.

Α. – Μα πες μου, η Ακρόπολή σου, Ευώνυμε, με τα λαμπρά ανάκτορα και τα περίφημα αγάλματα και τα κεραμικά υπάρχει;

Ε. – Άλιμε, τώρα χτύπησες το ευαίσθητο σημείο μου. Υπάρχει θαμμένη μέσα στο κτήμα Γερουλάνου και περιμένει την αρχαιολογική σκαπάνη να την φέρει στο φως. Μα είναι δύσκολο, γιατί η περιοχή πουλήθηκε σε ιδιώτες.

Α. – Γίνεται Ευώνυμε, να πουληθεί η Ακρόπολή μας;

Ε. – Αχ, Άλιμε, φαίνεται πως με το χρήμα όλα γίνονται!

Α. – Και τώρα, πώς θα γίνουν ανασκαφές για να βρούμε αυτούς τους θησαυρούς μας; Ξέρω ακόμα πως δίπλα απ' την Ακρόπολη υπάρχει και λειτουργεί ένα παλιό βυζαντινό εκκλησάκι «Τα Εισόδια της Θεοτόκου». Αλλά τι μπορούμε να κάνουμε για όλ' αυτά;

Ε. – Μπορούμε να φτιάξουμε ένα Αρχαιολογικό Πάρκο και μια ενιαία Πολιτιστική διαδρομή που θα συνδέει όλα τα μνημεία της Πόλης μας και θα 'ναι τόπος εκπαίδευσης των νέων όλου του κόσμου. Αυτό είναι και τ' όνειρό μας!

Α. – Και από πού πρέπει να ξεκινήσουμε για να γίνει αυτό το όνειρο πραγματικότητα;

Ε. – Μα φυσικά από τα παιδιά μας. Γιατί, όπως ξέρεις Άλιμε, από τα παιδιά ξεκινάνε οι μεγάλες αλλαγές στην κοινωνία.

Α. – Σοφά τα λόγια σου Ευώνυμε. Όμως, η Παιδεία είναι αυτή που δίνει αρχές στα παιδιά μας και σήμερα θαρρώ πως γίνεται μια σημαντική προσπάθεια στο Δήμο μας. Στον Άλιμο η Παιδεία γιορτάζει στις 17 Σεπτέμβρη. Σύμβολό της ένα χάρτινο παιδικό καραβάκι, χρώμα το γαλάζιο, το γαλάζιο της θάλασσάς μας.

Ε. – Τη μέρα που μου λες γιορτάζει η Σοφία, η Αγάπη, η Πίστη κι η Ελπίδα. Κάθε μια χρήσιμη και απαραίτητη αξία για να οδηγήσουν τον Άνθρωπο στην Αρετή, να τον εξυψώσουν ηθικά και πνευματικά.

ΣΟΦΙΑ ΑΓΑΠΗ ΠΙΣΤΗ ΕΛΠΙΔΑ. Τέσσερις κόρες εμφανίζονται και καθεμιά μιλάει για τις χάρες της και πώς μπορεί τον Άνθρωπο να βοηθήσει.

Σ. – Εγώ είμαι η Σοφία, που στους ανθρώπους βρίσκω λύσεις. Είμαι το απόσταγμα της εμπειρίας τους. Γι' αυτό και πρώτη με γιορτάζουν. Κι όσοι μ' έχουν, δεν μ' αλλάζουν!

Αγ. – Εγώ είμαι η Αγάπη: το άλας της ζωής! Κάνω τους ανθρώπους ευτυχισμένους! Όταν οι άνθρωποι αγαπούν, περπατοπετούν. Κι απ' όλα τ' αγαθά τίποτα πιότερο δε βαραίνει. Γιατί αμ' αγαπάς αληθινά, όλ' η ζωή ομορφαίνει!

Π. – Εγώ είμαι η Πίστη. Δίνω στους ανθρώπους όραμα. Τους κάνω να πιστεύουν, πρώτα στον εαυτό τους και μετά στους συνανθρώπους τους. Πόσο μακριά μπορεί να πάει μια κοινωνία χωρίς Πίστη; Πίστη στις υπέρτατες αξίες: στους θεούς και στους ... ανθρώπους.

Ελ. – Εγώ είμαι η Ελπίδα, που όπως όλοι ξέρετε, πεθαίνω τελευταία, ή μάλλον .. δεν πεθαίνω ποτέ. Γιατί άμα χαθώ εγώ, χάνεται το ανθρώπινο είδος. Γιατί χωρίς εμένα δεν υπάρχει προσδοκία ότι μπορούν οι άνθρωποι να βρουν το δρόμο τους και όλοι μαζί να κατακτήσουν την Αρετή.

Ε. – Να 'ναι άραγε αυτές οι αξίες που αρκούν για να κάνουν τους ανθρώπους ευτυχισμένους;

Ο Άλιμος και ο Ευώνυμος κοιτάζονται συλλογισμένοι, ενώ τους πλαισιώνουν οι τέσσερις κόρες. Από το βάθος έρχεται ένας επιβλητικός και ευθυτενής άνδρας που δυνατά μονολογεί βροντώντας το μπαστούνη του στο πάτωμα. Είναι ο Θουκυδίδης.

Θ. – Είκοσι επτά χρόνια πόλεμος. Έλληνες πολεμούν με Έλληνες. Παντού καταστροφή και φτώχεια σε νικητές και νικημένους. Καμία πρόοδος, καμία προκοπή, καμία ανθρώπινη αξία. Κανένα λουλούδι δεν μπορεί ν' ανθίσει, όταν οι άνθρωποι πολεμούν. Ο πιο τραχύς, ο πιο σκληρός πόλεμος είναι ανάμεσα σ' αδέρφια, σε όμαιμους.

Ο εμφύλιος είν' ο χειρότερος πόλεμος. Σας το λέω εγώ που έγραψα την ιστορία του. Εγώ, ο Θουκυδίδης ο Αλιμούσιος, ο γιος του Ολόρου, έγραψα τον Πελοποννησιακό Πόλεμο, μέρα – μέρα και τον άφησα κληρονομιά στους ανθρώπους για να θυμούνται οι Έλληνες πως όταν δεν έχουν Ειρήνη ανάμεσά τους και Δημοκρατία, μόνο νικημένοι υπάρχουν.

Σας λέω για τη Δημοκρατία, παρότι, όπως ξέρετε, εγώ είμαι ολιγαρχικός, γιατί στα γεράματά μου, κι αυτό λίγοι το ξέρουν, πείστηκα από το Μεγάλο Περικλή πως σε Δημοκρατία πρέπει να ζούμε, όπου η Πολιτεία να φροντίζει για το καλό των περισσοτέρων. Και μ' αυτή την αρχή να πορεύεται και ν' αποφασίζει.

Όλοι οι Πολίτες πρέπει να συμμετέχουν στα κοινά. Γιατί όσοι δεν ασχολούνται καθόλου με την Πόλη μας, δεν είναι για μας φιλήσυχοι Πολίτες: Είναι ΑΧΡΗΣΤΟΙ ΠΟΛΙΤΕΣ!!

Ο Θουκυδίδης κάθεται ανάμεσα στον Άλιμο και τον Ευώνυμο. Τους πλαισιώνουν οι τέσσερις κόρες, ενώ στη σκηνή μπαίνει η Ειρήνη και πάνω της στέκεται όρθια η Δημοκρατία. Οι κόρες τώρα αγκαλιάζουν τη Δημοκρατία, που με δυνατή φωνή απευθύνεται προς όλους λέγοντας:

Δ. – Ο κλώνος στον κλώνο φυτρώνει κι ό λόγος άλλο λόγο θέλει. Κι η Σοφία, η Αγάπη, η Πίστη κι η Ελπίδα μέσα στην Ειρήνη ζουν. Σας το λέω εγώ, η Δημοκρατία, που σας νοιάζομαι όλους και φροντίζω και αποδέχομαι ακόμα κι αυτούς που με απαρνιούνται. Ειρήνη χρειάζονται πάνω απ' όλα οι άνθρωποι για να ευτυχούν δημιουργώντας Πολιτισμό.

Τώρα όλοι αγκαλιάζουν και πλαισιώνουν την Ειρήνη, λέγοντας ρυθμικά το όνομά της.

ΕΙΡΗΝΗ! ΕΙΡΗΝΗ! ΕΙΡΗΝΗ!

Άλιμος 1/05/2016

Αφιερώνεται στα παιδιά της 5^{ης} τάξης του 9^{ου} Δημοτικού Αλίμου και τη Δασκάλα τους.